

Sygn.akt. II AKa 276/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 listopada 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSA Grzegorz Salamon

Sędziowie: SA Marzanna A. Piekarska-Drązek

SO (del) Monika Niezabitowska-Nowakowska /spr/

Protokolant: st. sekr. sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale Prokuratora Hanny Gorajskiej – Majewskiej

po rozpoznaniu w dniu 21 listopada 2014 r.

sprawy P. M. (1)

oskarżonego o czyny z art. 280 § 2 kk, 191 § 1 kk, 280§ 1 kk

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonego

od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie

z dnia 27 marca 2014 r. sygn. XVIII K 206/13

- utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok;

- zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. (2) (...) w W. kwotę 738 zł, obejmującą 23% VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu w postępowaniu odwoławczym;

- zwalnia oskarżonego P. M. (1) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

UZASADNIENIE

P. M. (1) został oskarżony o to, że:

I. w dniu 12 maja 2013 r. w W. w rejonie skrzyżowania Al. (...) z ul. (...) dokonał rozboju na osobie i szkodę M. K. (1) poprzez przystawienie noża do szyi w/w pokrzywdzonej i skierowanie groźby pozbawienia życia, w następstwie czego M. K. (1) przekazała kartę bankomatową wydaną na jej rzecz przez (...) S.A. z siedzibą w W. wraz z kodem (...), a nadto baterię o wartości 100 zł do telefonu marki B., a następnie przy użyciu uzyskanej w ten sposób karty bankomatowej dokonał wypłaty z bankomatu pieniędzy w kwocie 500 zł z rachunku prowadzonego na rzecz w/w pokrzywdzonej, czym spowodował szkodę w wysokości 600 zł w mieniu M. K. (1), tj. o czyn z art. 280 § 2 k.k.

II. w dniu 14 czerwca 2013 r. w W. przy ul. (...) dokonał rozboju na osobie i szkodę I. R. (1) w ten sposób, iż demonstrując strzykawkę zaopatrzoną w igłę i o zawartości bliżej nieustalonej cieczy oraz grożąc natychmiastowym użyciem przemocy dokonał zaboru telefonu komórkowego marki S. o wartości 200 zł, pieniędzy w kwocie 20 zł oraz karty bankomatowej wydanej przez (...) S.A. z siedzibą w W. na rzecz I. R. (1), a następnie, wykorzystując kod (...) przekazany przez pokrzywdzoną powodowaną groźbą użycia przemocy, dokonał przy użyciu uzyskanej w ten

sposób karty bankomatowej wypłaty z bankomatu pieniędzy w kwocie 500 zł z rachunku prowadzonego na rzecz w/ w pokrzywdzonej, czym spowodował szkodę w wysokości 720 zł w mieniu I. R. (1), tj. o czyn z art. 280 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy w Warszawie wyrokiem z dnia 27 marca 2014r. Sygn. XVIIIK 206/13

1 .oskarżonego P. M. (1) w ramach czynu zarzuconego mu w pkt. 1 uznał za winnego tego, że:

w dniu 12 maja 2013 r. w W. w rejonie skrzyżowania Al. (...) z ul. (...) dokonał rozboju na osobie i szkodę M. K. (1) poprzez przystawienie noża do szyi pokrzywdzonej i skierowanie groźby pozbawienia życia, w następstwie czego M. K. (1) przekazała kartę bankomatową wydaną na jej rzecz przez (...) S.A. z siedzibą w W. wraz z kodem (...), a następnie przy użyciu uzyskanej w ten sposób karty bankomatowej dokonał wypłaty z bankomatu pieniędzy w kwocie 500 zł z rachunku prowadzonego na rzecz pokrzywdzonej, czym spowodował szkodę w wysokości 500 zł w mieniu M. K. (1) i przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję przestępstwa z art. 280§2 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 3 (trzech) lat pozbawienia wolności;

w tym samym miejscu i czasie, działając w celu uniemożliwienia pokrzywdzonej wezwania Policji, za pomocą przystawienia noża do szyi pokrzywdzonej i skierowania groźby pozbawienia życia zmusił pokrzywdzoną M. K. (1) do określonego działania poprzez wydanie mu baterii od posiadanego przez nią aparatu telefonicznego marki B. (...) wartości 100 zł, a następnie przedmiot ten wyrzucił, przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję przestępstwa z art. 191 § 1 k.k., na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

1 oskarżonego P. M. (1) uznał za winnego popełnienia czynu zarzuconego mu w pkt. II, przyjmując, że czyn ten wyczerpuje dyspozycję przestępstwa z art. 280§1 k.k. i na podstawie tego przepisu wymierzył mu karę 2 (dwóch) lat i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności;

2 na podstawie art. 85 i art. 86§1 k.k. w miejsce orzeczonych z osobna kar pozbawienia wolności w pkt. 1 i 2 orzekł wobec oskarżonego P. M. (1) karę łączną 4 (czterech) lat pozbawienia wolności;

3 na podstawie art. 46§1 k.k. w związku ze skazaniem w pkt. 2 orzekł wobec oskarżonego P. M. (1) obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę kwoty 720,-zł (siedemset dwadzieścia złotych) oraz orzekł obowiązek zapłaty kwoty 1.000,-zł (jeden tysiąc złotych) tytułem zadośćuczynienia za doznaną krzywdę na rzecz pokrzywdzonej I. R. (1);

4 na podstawie art. 62 k.k. w zw. z art. 96§1 k.k.w. orzekł, iż oskarżony winien odbywać karę pozbawienia wolności w systemie terapeutycznym dla osób uzależnionych od środków odurzających;

5 na podstawie art. 63 §1 k.k. zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary łącznej pozbawienia wolności okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 14 czerwca 2013r. do dnia 27 marca 2014r., przyjmując jeden dzień pozbawienia wolności za równoważny jednemu dniowi pozbawienia wolności;

6 na podstawie art. 230§2 k.p.k. orzekł o dowodach rzeczowych przechowywanych w magazynie depozytowym (...) W. II a wymienionych w wykazie na k. 288 poz. 1-6;

7 na podstawie §352 ust. 1 Regulaminu urzędowania sądów powszechnych- rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 23 lutego 2007r.(Dz. U. Nr 38, poz. 249z późn. zm.) zarządził pozostawienie w aktach sprawy dowodów rzeczowych wymienionych w wykazie dowodów rzeczowych na k. 288, poz. 3-5 i 7;

8 zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. P. M. (2) , (...), (...), Al. (...)(...), (...)-(...) W. kwotę 1549,80 zł (jeden tysiąc pięćset czterdzieści dziewięć złotych 80/100) tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej oskarżonemu z urzędu, zawierającej stawkę podatku od towarów i usług obowiązującą w dniu orzekania;

10. zwolnił oskarżonego od zapłaty kosztów sądowych, wydatki przejmując na rachunek Skarbu Państwa.

Od powyższego wyroku apelację wniósł obrońca oskarżonego P. M. (1).

Obrońca zaskarżył powyższy wyrok w całości na korzyść oskarżonego, a zaskarżonemu orzeczeniu zarzucił:

na podstawie art. 438 pkt. 2 k.p.k. naruszenie przepisów postępowania, które mogło mieć wpływ na treść orzeczenia tj.:

- art. 167 k.p.k. w zw. z art. 201 k.p.k. w zw. z art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez niewyjaśnienie wszystkich istotnych okoliczności sprawy oraz zaniechanie przeprowadzenia dowodu z urzędu w postaci ponownego wezwania biegłych psychiatrów lub powołania innych biegłych tej specjalności i oparcie tym samym rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie na wewnętrznie sprzecznej opinii biegłych,

- art. 410 k.p.k. poprzez oparcie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie na dowodach, które nie zostały w sposób zgodny z prawem zaliczone w poczet materiału dowodowego, tj. zeznań świadków D. K. i B. M.,

- art. 366 § 1 k.p.k. w zw. z art. 410 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. w zw. z art. 7 k.p.k. poprzez:

nierozważnie wszystkich okoliczności sprawy i dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkującą ustaleniem, że oskarżony P. M. (1) miał zamiar kierunkowy dokonania czynu stypizowanego w art. 280 § 2 k.k., w sytuacji, gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, iż w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu posiadał on scyzoryk breloczek, którego nie używał w trakcie zdarzenia, a otrzymane od pokrzywdzonej pieniądze miał jej zwrócić,

dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkującą ustaleniem, że oskarżony P. M. (1) dokonał czynu stypizowanego w art. 280 § 2 k.k., w sytuacji gdy jego zachowanie nie wypełniło znamion czynu wymienionego w tym artykule, bowiem oskarżony zapewnił pokrzywdzoną, iż nic jej nie zrobi,

nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy i dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkującą ustaleniem, że oskarżony P. M. (1) dokonał czynu stypizowanego w art. 280 § 2 k.p.k., w sytuacji gdy z opinii z zakresu badań daktyloskopijnych nie wynika jakoby na portfelu należącym do pokrzywdzonej M. K. (1) znajdowały się ślady linii papilarnych oskarżonego,

nierozważnie wszystkich okoliczności sprawy i dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego skutkującą ustaleniem, że oskarżony P. M. (1) dopuścił się czynu stypizowanego w art. 191 § 1 k.k., w sytuacji gdy z wyjaśnień oskarżonego wynika, że w chwili popełnienia zarzucanego mu czynu posiadał on scyzoryk breloczek, którego nie używał w trakcie zdarzenia i nie używał w stosunku do pokrzywdzonej gróźb bezprawnych,

nierozważenie wszystkich okoliczności sprawy i dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego polegające na oparciu ustaleń faktycznych jedynie na wewnętrznie sprzecznych i niespójnych zeznaniach pokrzywdzonej I. R. (1) skutkującą przypisaniem oskarżonemu P. M. (1) dokonania czynu stypizowanego w art. 280 § 1 k.k., w sytuacji gdy w niniejszej sprawie brak jest jakichkolwiek dowodów, które w sposób jednoznaczny wskazują, że oskarżony dopuścił się ww. czynu.

Obrońca z ostrożności procesowej podniósł także zarzut naruszenia:

prawa materialnego tj. art. 46 k.k. poprzez zasądzenie na rzecz I. R. (1) zadośćuczynienia w kwocie 1 000 zł, w sytuacji gdy ta pokrzywdzona w żaden sposób nie udowodniła, że na skutek czynu zarzucanego oskarżonemu poniosła jakąkolwiek krzywdę moralną,

prawa materialnego tj. art. 53 k.k. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie polegające na wzięciu pod uwagę przy wymierzaniu kar jednostkowych oskarżonemu za poszczególne z zarzucanych mu czynów przesłanek, które wykraczają poza dyrektywy wymiaru kary wskazane w tym przepisie i zaliczenie do okoliczności obciążających wypełnienie przez oskarżonego znamion przestępstw, za które został skazany,

przepisów postępowania tj. art. 438 § 4 k.p.k., poprzez wymierzenie oskarżonemu rażąco niewspółmiernej kary łącznej - przy zastosowaniu zasady asperacji - w wymiarze 4 lat pozbawienia wolności, w sytuacji gdy zarzucane oskarżonemu czyny łączy bliski związek przedmiotowy - podmiotowy oraz czyny te zostały popełnione w niewielkich odstępach czasu, co z kolei uzasadnia połączenie kar przy zastosowaniu zasady pełnej absorpcji,

Podnosząc powyższe zarzuty na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. i 437 § 1 i 2 k.p.k. obrońca oskarżonego wniosł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i uniewinnienie oskarżonego od zarzucanych mu czynów z pkt. 1 a i b wyroku tj. od popełnienia czynów z art. 280 § 2 k.k. i art. 191 § 1 k.k. oraz z pkt. 2 wyroku tj. czynu z art. 280 § 1 k.k., ewentualnie o uchylenie wyroku w całości tj. co do czynów z pkt. 1 a i b wyroku tj. czynu z art. 280 § 2 k.k. i art. 191 § 1 k.k. oraz z pkt 2 wyroku tj. czynu z art. 280 § 1 k.k. i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Ponadto, obrońca wniosł o zasądzenie kosztów obrony z urzędu w postępowaniu przed Sądem II instancji albowiem nie zostały one uiszczone ani w części ani w całości.

Sąd Apelacyjny zważył co następuje:

Apelacja obrońcy oskarżonego jest bezzasadna, postawione w niej zarzuty obraży przepisów postępowania są nietrafne, a tym samym wniosek o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego, jak również o uchylenie orzeczenia i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania nie mógł być uwzględniony.

Na wstępie stwierdzić należy, że Sąd I instancji w sposób wyczerpujący i wnikliwy przeprowadził postępowanie dowodowe w sprawie. W toku tego postępowania przeprowadzono wszelkie dowody niezbędne do ustalenia okoliczności istotnych dla rozstrzygnięcia o winie bądź niewinności oskarżonego.

Przy ocenie zgromadzonego materiału dowodowego Sąd orzekający, wbrew stanowisku skarżącego, nie naruszył zasad wynikających z przepisów art. 7 kpk i 410 kpk. Ocena ta, uwzględniająca, zarówno całokształt ujawnionego materiału dowodowego jak i wzajemne odniesienia poszczególnych dowodów, respektuje zarazem, określone w art. 7 kpk wskazania wiedzy i doświadczenia życiowego oraz reguły prawidłowego rozumowania. Musi być ona zatem uznana za ocenę swobodną, o której mowa w art. 7 kpk, i jako taka pozostaje pod ochroną tego przepisu.

Apelacja nie przedstawia argumentów, które mogłyby wskazywać na trafność i zasadność postawionych zaskarżonemu wyrokowi zarzutów, a i Sąd odwoławczy nie znalazł ku temu podstaw.

Wbrew twierdzeniom skarżącego Sąd orzekający nie naruszył wskazanych w apelacji przepisów postępowania tj. art. 167 kpk w zw. z art. 201 kpk w zw. z art. 366 § 1 kpk. Niezasadne jest twierdzenie skarżącego, iż Sąd oparł swoje rozstrzygnięcie na wewnętrznie sprzecznej opinii biegłych psychiatrów.

Oskarżony P. M. (1) był badany przez biegłych psychiatrów z uwagi na swoje uzależnienie od heroiny. Biegli jednoznacznie stwierdzili, iż stan psychiczny oskarżonego w odniesieniu do zarzucanych mu czynów nie zniósł ani nie ograniczał u niego zdolności do rozpoznania znaczenia czynów i zdolności do kierowania swoim postępowaniem. W ocenie biegłych poczytalność oskarżonego w chwili czynów nie budziła wątpliwości. Biegli, wbrew zastrzeżeniom skarżącego, szeroko uzasadnili, zwłaszcza w ramach swojej uzupełniającej opinii ustnej, swoje stanowisko. Sąd orzekający uznał, iż opinia biegłych jest rzetelna, fachowa, wolna od niejasności i niekonsekwencji. Swoje stanowisko w tym zakresie Sąd rzeczowo przedstawił w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia. Nietrafna jest ocena skarżącego, iż opinia biegłych jest wewnętrznie sprzeczna. Skarżący nie wykazał w środtku odwoławczym argumentów na poparcie swojej tezy poza wskazanie dwóch, wyrwanych z kontekstu zdań z opinii.

Oczywiste jest, iż biegli w pisemnej opinii stwierdzili, że oskarżony jest uzależniony od heroiny, wynika to nie tylko z badań ale również z informacji uzyskanych od oskarżonego. Niezależnie od tego stwierdzenia (zawartego w innej części opinii), biegli przy ocenie poziomu sprawności intelektualnej P. M. (1) uznali, iż przypisane oskarżonemu działanie miało zrozumiałą motywację, gdyż nie wynikało z pobudek psychotycznych, wymagało uprzedniego zaplanowania i podjęcia decyzji. To stwierdzenie w żaden sposób, wbrew stanowisku skarżącego, nie

stoi w sprzeczności ze stwierdzeniem biegłych w ustnej opinii na rozprawie, iż „uzależnienie oskarżonego nie miało bezpośredniego związku z zarzucanymi czynami” Skarżący nie zauważa, iż biegli w dalszej części opinii podali, iż mogą jedynie wnioskować, że potrzeba zdobycia pieniędzy na narkotyki była przyczyną postępowania oskarżonego, ale to jest jedynie domniemanie. (k 560)

Zupełnie niezrozumiały jest zarzut skarżącego zaniechania ponownego wezwania **z urzędu** przez Sąd biegłych z uwagi na sprzeczności w opinii. Przede wszystkim, jak wyżej wskazano Sąd nie miał żadnych wątpliwości co do rzetelności i jasności opinii biegłych. Nadto biegli byli bezpośrednio słuchani na rozprawie w dniu 21 lutego 2013r. i to na wniosek skarżącego złożony na rozprawie w grudniu 2013r. Obrona zatem miała możliwość wyjaśnienia wszelkich wątpliwości jakie budziła opinia biegłych.

Nietrafne są zarzuty dokonania przez Sąd I instancji dowolnej oceny zebranego w sprawie materiału dowodowego w zakresie czynów z art. 280 § 2 kk i 191 § 1 kk. Skarżący w tym zakresie przede wszystkim zarzuca, iż Sąd orzekający w odniesieniu do obu przypisanych oskarżonemu czynów, błędnie ustalił, że oskarżony posłużył się nożem, podczas gdy oskarżony wyjaśnił, że posiadał jedynie breloczek w kształcie scyzoryka.

Stanowiska skarżącego podzielić nie można. Fakt posłużenia się przez oskarżonego nożem wynika wprost z zeznań pokrzywdzonej M. K. (1). Sąd Okręgowy uznał zeznania pokrzywdzonej za wiarygodne, gdyż były spójne, logiczne i konsekwentne, wsparte dodatkowo zeznaniami świadka P. K.. Sąd skonfrontował zeznania pokrzywdzonej z wyjaśnieniami oskarżonego i wykazał dlaczego nie daje wiary oskarżonemu co do posiadania przez niego jedynie breloczka. Swoje stanowisko w tej kwestii Sąd precyzyjnie uzasadnił w pisemnych motywach (k 710 – 711 i 715).

Chybiona jest również argumentacja skarżącego, iż oskarżony miał zwrócić M. K. pieniądze, a zatem nie można mu zarzucić, iż działał w celu osiągnięcia korzyści majątkowej. Skarżący powołuje się przy tym na fakt, że oskarżony otrzymał od pokrzywdzonej wizytówkę z jej danymi. Podnosząc tą okoliczność skarżący pomija, iż przekazanie karty bankomatowej oraz pinu nie odbyło się z inicjatywy pokrzywdzonej, a oskarżony po wybraniu pieniędzy przekazał kartę bankomatową oraz nr pin innej osobie. Te okoliczności, prawidłowo ustalone przez Sąd I instancji, jednoznacznie wskazują na zamiar oskarżonego, a fakt, iż oskarżony wziął wizytówkę pokrzywdzonej, która jest psychologiem terapii uzależnień i próbowała z nim rozmawiać na temat leczenia (zeznania świadka M. K. k 481) w żaden sposób nie może świadczyć o tym, że P. M. miał zamiar zwrócić pieniądze i podważyć trafnej oceny Sądu orzekającego w zakresie winy i kwalifikacji przypisanego oskarżonemu czynu z art. 280 § 2 kk.

Zaskoczenie budzi kolejny argument skarżącego – mający w jego ocenie uzasadniać tezę, iż zachowanie oskarżonego nie wypełniło znamion czynu stypizowanego w art. 280 § 2 kk, gdyż oskarżony zapewnił pokrzywdzoną, że nic jej nie zrobi.

Zachowanie się sprawcy w przypadku przestępstwa z art. 280 § 2 kk polega na zaborze w celu przywłaszczenia cudzej rzeczy ruchomej przy zastosowaniu jednego z wyliczonych taksatywnie w tym przepisie sposobów działania. W niniejszej sprawie oskarżony M. posłużył się, co ustalił Sąd I instancji, nożem. „Posługiwanie się „ obejmuje wszelkie manipulowanie tym przedmiotem, w tym także okazywanie go w celu wzbudzenia w ofierze obawy jego użycia.

W świetle powyższego Sąd Okręgowy, w okolicznościach niniejszej sprawy, prawidłowo przyjął, iż P. M. swoim zachowaniem wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa z art. 280 § 2 kk. Skarżący nie zauważa, iż oskarżony, co dostrzegł Sąd orzekający, podszedł do pokrzywdzonej gdy była w samochodzie, uniemożliwiając jej próbę ucieczki, nadto groził jej również werbalnie żądając nr (...) do karty. Owszem, jak zeznała pokrzywdzona, oskarżony powiedział, że nic jej nie zrobi w sytuacji, kiedy poda prawidłowy (...).

Powyższe nie umknęło uwadze Sądu orzekającego, który rozważył wszystkie okoliczności, w tym również wskazaną przez skarżącego wypowiedź oskarżonego i wysnuł trafne wnioski co do kwalifikacji przypisanego oskarżonemu czynu. Swoje stanowisko Sąd wyczerpująco uzasadnił na stronach 21-22 pisemnych motywów.

Nie sposób również zgodzić się z tezą skarżącego, iż brak śladów linii papilarnych oskarżonego na portfelu M. K. świadczy, iż oskarżony nie dokonał przypisanego mu czynu. Przede wszystkim oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu rozboju na osobie M. K., kwestionując jedynie posłużenie się nożem i podnosząc, że chciał zwrócić pieniądze. Nie zakwestionował zatem, że doszło do zdarzenia i wziął kartę pokrzywdzonej. W tym kontekście rozważania czy na portfelu pokrzywdzonej są odciski palców oskarżonego czy nie, są drugorzędne. Niemniej Sąd orzekający odniósł się do opinii daktyloskopijnej. Należy zgodzić się ze stanowiskiem Sądu, iż brak jednoznacznej identyfikacji śladów (część śladów nie nadawała się do identyfikacji) świadczy wyłącznie o tym, że na zabezpieczonym portfelu nie znaleziono śladów oskarżonego, nie wyklucza to jednak jego udziału w zdarzeniu.

Równie niezasadny jest zarzut dokonania przez Sąd orzekający dowolnej oceny zeznań pokrzywdzonej I. R. (1), które skarżący postrzega jako niespójne i wewnętrznie sprzeczne.

Skarżący wskazuje bowiem, iż pokrzywdzona zeznała, że sprawca nie pozwalał jej spoglądać na niego, a jednocześnie wskazuje, że miała czas aby dokładnie przyjrzeć się sprawcy.

Odnosząc się do powyższego stwierdzić należy, iż skarżący wskazuje w sposób wybiórczy dwie wypowiedzi pokrzywdzonej zestawiając je ze sobą w sposób korzystny dla oskarżonego. Pomija natomiast całość zeznań I. R., z których jednoznacznie wynika, że w początkowej fazie zdarzenia stała ona w odległości 1 metra od sprawcy, który zażądał od niej portfela. Pokrzywdzona obserwowała oskarżonego kiedy wyjmował z jej portfela pieniądze i kartę bankomatową. Przestraszyła się kiedy zaczął krzywić żądając nr pinu, odsunęła się i dopiero wówczas oskarżony kazał jej się odwrócić, aby na niego nie patrzyła (k 185v). Powyższe okoliczności były przedmiotem rozważań Sądu orzekającego, który w powiązaniu w wynikami okazania wizerunku ocenił zeznania świadka jako wiarygodne i spójne. Skarżący poza ogólnikową polemiką ze stanowiskiem Sądu I instancji nie przedstawił żadnego argumentu podważającego ocenę zeznań I. R., jakiej dokonał Sąd I instancji.

Odnosząc się do zarzutu naruszenia przez Sąd I instancji art. 410 kpk poprzez oparcie rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie na dowodach, które nie zostały ujawnione na rozprawie tj. nieujawnionych zeznaniach świadków K. i M., jest on trafny o tyle, że istotnie zeznania tych świadków nie zostały w toku postępowania przed Sądem I instancji ujawnione. Nie ma racji natomiast skarżący, że Sąd orzekający oparł na nich swoje rozstrzygnięcie.

Choć doszło do obrazy art. 410 kpk, to należy pamiętać, że każde uchybienie polegające na naruszeniu przepisów postępowania – w tym także art. 410 kpk i art. 7 kpk, jeśli ma prowadzić do zmiany lub uchylenia orzeczenia, musi co najmniej potencjalnie mieć wpływ na treść skarżonego orzeczenia – jeżeli nie mogło mieć takiego wpływu to zarzut nie jest skuteczny na tyle aby prowadzić do jego uwzględnienia. Taka właśnie sytuacja ma miejsce w niniejszej sprawie.

Przede wszystkim skarżący w żaden sposób nie uzasadnił w jaki sposób treść zeznań wskazanych w apelacji świadków D. K. i B. M. miałyby zmienić wymowę zebranych w sprawie dowodów trafnie ocenionych w I instancji.

Zważyć należy, iż Sąd Okręgowy w pisemnych motywach zaskarżonego orzeczenia przyznał, iż omyłkowo nie wpisał do protokołu rozprawy postanowienia o ich ujawnieniu. Wskazał, że strony nie wniosły o bezpośrednie przesłuchanie tych świadków. Jednocześnie Sąd wskazał, że miał w polu widzenia treść zeznań tych świadków podczas oceny materiału dowodowego i uznał, że zeznania te nie miały znaczenia dla oceny materiału dowodowego.

Należy podzielić to stanowisko. Treść zeznań świadków K. i M. nie dotyczyła przebiegu zdarzeń. Świadek K. zeznawała na okoliczności związane z pobytem oskarżonego w hotelu kilka dni przed zdarzeniem z dnia 14 czerwca 2013r i nie miały żadnego znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie. Świadek M., jako funkcjonariusz policji, brał udział w zatrzymaniu oskarżonego 14 czerwca 2013r., przy czym nie pamiętał okoliczności tego zatrzymania. Okoliczności wskazywane przez świadków były dla oskarżyciela na tyle nieistotne, iż nie wnioskował o bezpośrednie przesłuchanie tych świadków wnosząc jedynie w trybie art. 333 § 2 kpk o ich odczytanie. Również obrońca nie wnosił o bezpośrednie przesłuchanie wskazanych świadków.

Podsumowując: obraza art. 410 kpk i art. 7 kpk co do oceny dowodu z zeznań św. K. i M. nie miała wpływu na treść wyroku.

Odnośnie zarzutu naruszenia prawa materialnego tj. art. 46 kk stwierdzić należy, iż Sąd I instancji był uprawniony do zasądzenia na podstawie tegoż przepisu stosownego zadośćuczynienia dla pokrzywdzonej niezależnie od zasądzonych na jej rzecz odszkodowania. Sąd rozważył wszelkie okoliczności, które wpłynęły na wysokość kwoty zadośćuczynienia – bezsenność pokrzywdzonej na skutek traumatycznego przeżycia, strach przed powrotem do pracy, strach przed obcymi, obawa samotnego poruszania się w miejscach publicznych. W ocenie Sądu Apelacyjnego zasądzona kwota 1000 zł zadośćuczynienia jest adekwatna do szkody niemajątkowej (krzywdy) poniesionej przez pokrzywdzoną. Wbrew stanowisku skarżącego korzystanie przez pokrzywdzonego z pomocy psychologa nie jest warunkiem koniecznym dla ustalenia, że pokrzywdzony w wyniku przestępstwa doznał krzywdy. W niniejszej sprawie okoliczności zdarzenia - zdarzenie miało miejsce w biurze, gdzie pokrzywdzona była sam na sam ze sprawcą, którego zachowanie wzbudziło u pokrzywdzonej obawę o własne zdrowie, a nawet życie – w pełni uzasadniają przyjęcie za wiarygodne twierdzeń pokrzywdzonej dotyczących jej stanu emocjonalnego po zdarzeniu.

Zarzuty naruszenia prawa materialnego tj. art. 53 kk i przepisów postępowania tj. art. 438 § 4 kpk, podniesione w apelacji, sprowadzają się de facto do zarzutu wymierzenia oskarżonemu rażąco surowej kary.

Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko Sądu I instancji w kwestii wymiaru kary orzeczonej wobec P. M. (1).

Wymierzone oskarżonemu kary jednostkowe, jak i kara łączna mieszczą się w granicach ustawowego zagrożenia i są zgodne z dyrektywami sądowego wymiaru kary z art. 53 kk i nie można im postawić zarzutu nadmiernej surowości w rozumieniu art. 438 pkt 4 kpk. Należy zauważyć, że zasadność zarzutu rażącej niewspółmierności kary może być wyłącznie efektem nieuwzględnienia przez Sąd orzekający wszystkich istotnych okoliczności, które mają znaczenie dla jej wymiaru, bądź nieuwzględnienie ich w stopniu dostatecznym.

W tej sprawie sytuacja taka nie powstała o czym świadczy treść uzasadnienia wyroku Sądu I instancji. Sąd Okręgowy uwzględnił wszelkie okoliczności zarówno obciążające jak i łagodzące, mające wpływ na wymiar kary i nadał im odpowiednią rangę, nie naruszając przy tym, wbrew zarzutowi skarżącego art. 53 kk. Zważyć należy, iż oskarżonemu za czyn z art. 280 § 2 kk Sąd wymierzył karę 3 lat pozbawienia wolności, za czyn z art. 191 § 1 kk karę 6 miesięcy pozbawienia wolności, a za czyn z art. 280 § 1 kk karę 2 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności, a więc praktycznie kary na granicy dolnego progu ustawowego zagrożenia.

Nie można również postawić zarzutu rażącej niewspółmierności wymierzonej P. M. (1) kary łącznej 4 lat pozbawienia wolności.

Sąd I instancji wymierzając oskarżonemu karę łączną uwzględnił całokształt okoliczności mających znaczenie dla jej wymiaru, w tym wymienione w apelacji okoliczności – bliski związek przedmiotowo-podmiotowy czynów i niewielki odstęp czasu między nimi, uczynił je przedmiotem swoich rozważań oraz trafnych ocen, a swoje stanowisko przekonująco uzasadnił. To stanowisko nie zostało skutecznie zakwestionowane przez apelację.

Sąd Apelacyjny zwolnił oskarżonego od uiszczenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, gdyż nie ma on majątku i dochodów umożliwiających ich poniesienia, a na wniosek obrońcy zasądził koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w stawce podstawowej powiększonej o podatek VAT.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny orzekł jak w wyroku.